

Smooth Talkin' Stranger

Lorraine Heath

Copyright © 2004 Jan Nowasky

Ediție publicată pentru prima dată de Pocket Books,
o divizie a Simon & Schuster, Inc.

Lira®

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.lira.ro/lirabooks.ro

O aventură de-o noapte
Lorraine Heath

Copyright © 2018 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HEATH, LORRAINE

O aventură de-o noapte / Lorraine Heath;
trad.: Graal Soft - București: Lira, 2018

ISBN 978-606-33-3306-4

I. Fulger, Irina (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

LORRAINE HEATH

O aventură de-o noapte

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

capitolul 1

Trecuse așa mult timp. Prea mult.

Uitase cât de fierbinte îi devenea gura când aluneca de-a lungul gâtului ei, căutând punctul sensibil chiar sub urechea ei, mușcând ușor din carnea ei fragedă, înainte să își învârtă limba în cochilia exterioară a urechii, terminând călătoria cu o mușcătură blândă a lobului și cu dezmierdări murmurate cu voce guturală și plină de dorință.

Uitase cât de încet o dezbrăcase, de parcă era uimit de textura cremoasă a pielii ei dezvăluite după fiecare nasture, de parcă ea era un cadou neașteptat descoperit într-o dimineață de Crăciun pe care să-l desfăci fără să te grăbești, iar ceea ce descopereai înăuntru să fie savurat la fel de mult ca obiectul care era cuibărit înăuntru.

Uitase cât de blând putea să fie când cerea, când își plimba palmele aspre peste coastele ei, până când îi prindea sânii în mâini, frământându-i și tachinându-o cu degetele lui cu bătăături, bântuind-o cu amintiri ale tuturor celorlalte dați când el o mângâiasc, niciodată în grabă, pe îndelete, până când ea se zvârcolea lângă el.

Ea scoase un mic scâncet și el o trase mai aproape, acoperindu-i gura cu gura lui, limba lui cercetând adânc și sigur, prădând și cucerind. Îi prinse spatelul gol cu mâinile, apăsându-i șoldurile peste ale lui, dovada tare și clară a dorinței lui arzând lipită de abdomenul ei.

Voia să plângă pentru bucuria dorinței lui față de ea. Trecuse așa mult timp. Prea mult.

Își petrecu mâinile în jurul gâtului său ca să nu se topească la picioarele lui, căldura intensificându-se cu fiecare atingere, cu fiecare explorare. Uitase ce umeri lați avea, cum tremurau mușchii lui definiți când devenea pasional. Alunecă o mână în jos pe spatelul lui

puternic, de-a lungul șoldului, până când, într-un final, își făcu loc printre corpurile lor și își înfășură degetele în jurul lui. Uitase cât de magnific se simțea lungimea lui catifelată. Strânse mai tare și frecă.

Geamătul lui gutural răsună prin întuneric.

Și apoi ea căzu în moliciunea patului care era în contrast direct cu corpul tare care se afla deasupra ei. Cui-bărit între coapsele ei, unde îi era locul, o pătrunse cu o mișcare solidă și puternică, ceea ce o făcu să scoată un țipăt de extaz.

Trecuse așa mult timp. Prea mult.

Oh, Doamne! Ea crezu că avea să moară de la senzațiile glorioase care creșteau în ea, în vreme ce el pompa cu corpul lui masiv în corpul ei – fără milă, cu milă. Uitase cât de frumos se mișcau împreună, corpurile lor căutând împlinirea, inimile lor reafirmându-și iubirea.

Ea se apropia de punctul culminant al plăcerii. Trecuse așa mult timp. Prea mult.

Și, când el o duse rapid peste marginea prăpastiei, orgasmul o zgudui și o făcu să țipe numele lui fix înainte ca lacrimile de uimire să o devoreze.

Trecuse așa mult timp. Prea mult.

Steve nu mai făcuse dragoste cu ea de când murise.

Cu chipul îngropat în mâini, Hunter Fletcher stătea pe marginea patului, cu corpul scaldat în transpirație, cu mușchii încă tremurând. Știuse că era beată. Nu agăți o femeie într-un bar și te aștepți ca ea să fie trează. Dar nu își dăduse seama cât de beată era. Înțelesese asta în momentul în care ea strigase numele soțului ei cu atâta dorință, încât el își dăduse seama că făcuse o mare greșală. Dar era deja prea târziu pentru el. Nu s-ar fi putut opri nici dacă îi depindea viața de asta. De fapt, dacă s-ar fi oprit exact în acel moment, probabil că asta l-ar fi omorât.

Cu un oftat adânc, își trecu mâna prin păr. Sigur că știuse că era măritată. Îi aflase statutul marital după

verigheta care se afla lângă inelul de logodnă cu un diamant prea mic pentru a străluci. Dar asta era în regulă pentru el. Femeile măritate erau mai sigure, nu căutau angajamente. Își făcuseră deja tot felul de iluzii, și, dacă erau cu el, însemna că renunțaseră la visuri. De obicei, nu voiau mai mult decât să se răzbune pe soții lor, iar el era mai mult decât bucuros să le facă pe plac.

Dezavantajul acestei preferințe pentru femei măritate era că cele dornice să își înșele soții erau puține și rare, ceea ce însemna că el își petrecea o bună parte din viață trăind ca un călugăr, așa că, atunci când chiar găsea o doamnă dornică, profita la maximum de timpul lor scurt împreună.

Ceea ce, de obicei, nu era o problemă. Doi parteneri dornici, care pur și simplu erau în căutarea unei partide rapide. Fără nume, fără numere de telefon, fără așteptări nerealiste de îndeplinit.

Lute, furios, fierbinte și sălbatic.

Așa îi plăcea. Fără toate prostiile alea romantice de care aveau nevoie femeile pentru a rămâne într-o relație pe termen lung. Sex. Pur și simplu. Animalic. Natura în cea mai primară formă și – în opinia lui – la cel mai bun nivel.

Femeia aflată în patul lui chiar acum fusese cu siguranță dornică, dar el avea sentimentul că urma să simtă un munte de regrete. Ce îi oferise el nu era, cu siguranță, ceea ce intenționase ea să ceară.

Bănuia că putea să spere că ea avea să se trezească incapabilă să-și aducă aminte ce se întâmplase între ei doi. Apoi o putea minți și îi putea spune că el fusese prea beat să se țină de promisiunea făcută în bar. Deși se îndoia că el avea să uite această noapte. Nici dacă trăia până la o mie de ani.

Îi atrăsese atenția pentru că se vedea clar că nu se potrivea cu locul acela, o femeie care încerca cu atâta disperare să pară potrivită acolo, încât devenise evident că nu așa. El, pe de altă parte, se pricepea să pară

că se potrivește în locuri unde nu se potrivea. Avea și avantajul de a fi cel mai bun în a stabili cine nu se potrivea. O făcuse în întreaga lume – pentru o ramură sub acoperire a CIA despre care puțini oameni avuseseră habar până când războiul împotriva terorismului escaladase.

Așa că fusese ușor să își dea seama că nu era locul ei în acel bar. Lucrul de care nu își dăduse totuși seama era că nici în patul lui nu era locul ei.

Mare păcat! Nu-și putea aminti ultima dată când făcuse sex atât de intens sau atât de satisfăcător. Femeia avea picioare incredibile și un corp tonifiat, ceea ce îi spunea că era în formă fizică și în pat, și în afara patului. Îi trecuse prin minte – scurt și nebunește – că ar fi fost la fel de satisfăcător să o cunoască și în afara patului.

Se întoarse puțin și privi peste umăr la ea, cum stătea întinsă pe partea ei. Lumina palidă a lunii se vărsa prin ferestrele fără perdele și dansa ușor peste umărul și spatele ei goale. Era tentat să dea la o parte cearșaful adunat la brâu ei și să se bucure de priveliștea oferită de spatele ei perfect rotund. Când o dezbrăcase, aproape ajunsese în genunchi în vreme ce îi dezvăluia încet sânii fermi, abdomenul plat, pielea mătăsoasă pictată de lumina lunii. Ea dorise întineric, iar el îi făcuse fericit pe plac, știind că putea folosi luna în avantajul lui.

Ceea ce și făcuse. Nu se bucurase niciodată de dezvăluirea unui corp de femeie cum o făcuse în seara asta. Nu își luase niciodată așa mult timp să cunoască o femeie. Ce avea aceasta de îl fascina, de îl făcea să nu se grăbească, să își dorească să îi ofere plăcere?

După ce țipătul ei nu îi mai răsunase în minte, după ce fusese din nou în stare să își miște membrele, se îndepărtase de ea. Ea se rostogolise și imediat adormise – sau își pierduse cunoștința. El spera că prima variantă.

Ca să fie cinstit, nu îi păruse atât de beată, încât să nu își dea seama că nu era cu soțul ei. Nu păruse beată deloc.

Relaxată, sigură. Clar se simțea bine. Fără îndoială, era mulțumită să fie cu el.

Înjurătura lui dură părea nelalocul ei în liniștea din dormitorul lui. Nu știa de ce îl deranja așa mult că ea îl confundase cu altcineva. Obținuse ceea ce voia: sex minunat cu o femeie atrăgătoare.

Ce îi mai trebuia?

Alungă demonii care amenințau să îl bântuie cu sugestii că într-adevăr avea nevoie de mai mult. Își izolase emoțiile cu mult timp în urmă, iar inima și-o încuiase. Era o parte din motivul pentru care era așa bun la ceea ce făcea. Nimic nu îi afecta concentrarea. Nimic nu îl distrăgea de la ținta lui.

Nici măcar o frumusețe cu ochii mari al cărei păr părea tors din razele lunii. Se întrebă ce făcuse nenorocitul de soț de o făcuse să fugă în acel bar. Când Hunter o abordase, ea păruse vulnerabilă și totodată plină de speranță. Chiar recunoscătoare.

O femeie care avea nevoie să fie salvată. Și el se trezise dornic să o salveze.

Ce salvare!

Nu era sigur de ce îi invidia soțul. Trecea dincolo de sex, dincolo de frumusețea ei fizică. Poate că era profunzimea iubirii pe care o auzise țesută în numele lui rostit de ea. Poate că era felul cum ea se agățase de el de parcă nu mai voia să îi dea drumul, crezând că era soțul ei.

Se gândi să o trezească, să o ducă înapoi la bar, să o ajute să ajungă acasă – oriunde era acasă pentru ea. Dar instinctul lui de supraviețuire își făcu simțită prezența. El nu era un cavaler în armură. Poate că și el era puțin beat.

Se rostogoli înapoi în pat, se lipi cu pieptul de spatele ei și își imagină ce nu își imaginase cu nici o altă femeie. Își imagină că era femeia lui, că numele lui răsunase în noapte.

capitolul 2

Serena Hamilton se trezi cu o durere de cap înfiorătoare, care nu o deranja așa mult cum ar fi trebuit – probabil pentru că trupul ei se simțea al naibii de bine. Degetele ei încă se curbau, nervii ei încă zumzăiau mulțumiți. Se gândi la acea scenă din *Pe aripile vântului*: Scarlet în pat, în dimineața după ce Rhett o urcase pe scări. Sfinte Dumnezeule! Steve fusese mereu talentat la a-i oferi plăcere, dar noaptea trecută fusese spectaculos. Mai aflate niște trucuri de la ultima dată...

„Ultima dată.”

Cuvintele o înjunghiară cu o durere precisă. *Ultima dată*. Ultima dată fusese chiar *ultima dată*. Corpul ei se opri din zumzăit, degetele se desfăcură și durerea de cap amenință să îi spargă capul.

„Nu, nu, nu.” Totul fusese un vis. Un vis incredibil de minunat. Dar fusese totul atât de real, de cald și de tactil – nu mâinile ei atingându-și corpul, ci mâinile altcuiva, nu corpul ei peste o pernă moale, ci peste mușchi fermi și membre tonificate. Puterea minții de a transforma dorințele în fantezii atât de reale era absolut uimitoare. Dar nici unul dintre visele ei dinainte nu fusese atât de real.

Deschise ochii încet. Soarele intra printr-o fereastră goală. Cine îi scosese draperiile cu volane? Cine lăsase fereastra goală, fără personalitate, fără frumusețe? Mai mult, cine schimbasesse mărimea și forma ferestrei?

Trezindu-se cu greu, creierul ei amețit începu să își recapete claritatea, și ea își dădu seama că fereastra nu era a ei. Nici peretele nu era. Oh, Doamne! Nici camera nu era a ei.

Inima i se zbătu dureros. În gât i se puse un nod, și nu ar fi putut înghiți nici dacă nu s-ar fi simțit de parcă

ar fi avut căluș la gură. Stomacul bolborosea. Se gândi că s-ar putea să dea afară margarita cu căpșune și gheață și porția de nachos cu brânză pe care o mâncase în seara trecută.

Își mută precaută privirea până când dădu de bărbatul care stătea pe un scaun lângă pat. Un bărbat a cărui imagine abia o recunoștea.

Coatele lui se sprijineau pe niște coapse îmbrăcate în blugi, mâinile lui mari țineau o cană neagră, iar ochii lui adânci căprui o studiau. Cămașa de blugi, închisă până la jumătate, abia scotea la iveală părul închis la culoare care îi acoperea pieptul. Cel puțin, era îmbrăcat.

Din păcate, ea nu era. Această conștientizare o oripila. Trase aer rapid și strânse cearșaful la piept de parcă această acțiune putea desface cumva imposibilul scenariu care îi urla în minte. Se simțea ca și cum procesul ei de gândire se poticnea, creând o carte pentru copii precum cele pe care i le citea lui Riker când era copil.

Goală.

Goală în pat.

Goală în pat cu un străin.

Un străin frumos, într-un fel întunecat. Șuvițe din părul lui negru cădeau, nu în vreun fel anume, ci mai degrabă dând senzația că pur și simplu nu voia să fie controlat. Arăta ca și cum nu se bărbierise de câteva zile. Barba de după-amiază părea mai degrabă o barbă de vreo două zile.

Prima ei impresie fu că el nu era genul de care ar fi vrut să dea pe o alee singuratică. Bine. Clar nu asta fusese prima ei impresie. Din moment ce se afla în patul lui, presupunea că prima ei impresie fusese cu totul diferită – o atracție pe care nu o putuse nega.

– Nu știam sigur cum îți place cafeaua, zise el pe un ton mormăit și jos ce părea să insinueze că știa *alte* lucruri despre ea, preferințele ei din alte domenii, aspecte pe care probabil ea și-ar fi dorit ca el să nu le știe.

El își înclină capul ușor în lateral, iar ea își mută privirea spre patru câni negre care stăteau pe noptieră. Se întrebă în treacăt dacă acest bărbat era conștient că există și culori vesele care ar putea îmbunătăți starea de spirit dimineața devreme. Ea prefera nuanțele de galben și portocaliu. Culorile razelor de soare, cum spunea fiul ei.

- Neagră. Cu lapte. Cu zahăr. Cu lapte și zahăr. Dacă îți place frișca sau obișnuiești să bei ceai, atunci nu ai noroc.

I se păru că aude un regret autentic în cuvintele lui.

- Lapte și zahăr, zise ea pe un ton hârșăit, de parcă cineva i-ar fi înlocuit corzile vocale cu șmirghel.

Ținând strâns cearșaful peste partea de sus a corpului, ea se ridică în fund, însă durerea dintre picioare o făcu să se oprească. Dispăru orice speranță că tot ce făcuse fusese să doarmă în patul lui.

Se strădui să se așeze cu spatele lipit de tăblia patului fără să mai arate vreun pic de piele. Spre cinstea lui, el nu își plecă privirea, ci se uită la ea în vreme ce îi întindea cana. O luă cu mâini tremurânde, atentă să nu-l atingă pe acest bărbat pe care se temea că îl atinsese mult prea mult și prea intim.

În vreme ce se concentra să bea o gură de cafea, auzi o huruială slabă. Mutându-și privirea, îl văzu agitând o sticlă mică și vărsând câteva pastile în palmă.

- Mă gândeam că ai avea nevoie și de asta, zise el. Probabil te ia o durere de cap.

„Oh, nu mă ia. M-a luat deja.“

Ea se întinse ezitant, sperând că el avea să înțeleagă că ea voia doar ca el să îi dea pastilele în palmă, nu să îl atingă. Aparent înțelese, pentru că ținu mâna deasupra mâinii ei și o întoarse ușor până când pastilele căzură în palma ei. Ea le băgă în gură și le înghiți cu cafea și de data asta nu își putu stăpâni o grimasă.

- Băutoare de ceai, deci?

Aproape zâmbi la observația lui perspicace.

- Mic dejun englezesc, zise ea încet, gândindu-se că era ridicol că ezita să dezvăluie obiceiurile ei matinale când deja dezvăluise multe altele înainte de această dimineață.

Când își ridică privirea la el, îl văzu stând cocoșat, ținându-și cana și privind-o, părând la fel de puțin dormic să vorbească despre motivul pentru care patul lui era dezordonat.

- Îți aduci aminte ceva despre noaptea trecută? întrebă el.

Bine, se înșelase cu o chestie. Era dispus să discute despre asta.

- Destul.

- Întrebări?

Aproape se înecă sorbind din cafea, ridicând o mână când el sări de pe scaun, aparent să o ajute.

- Îmi cer scuze, zise ea. Parcă ai fi un profesor care tocmai a terminat cursul și vrea să se asigure că studenții au înțeles toate aspectele importante.

El se lăsă pe spate, zâmbind din colțul gurii.

- Nu am vorbit prea multe.

- Mi-am dat seama.

Iar ea nu prea avea chef să discute despre ceva acum. Nu știa cum să se poarte în momentul acesta matinal de după, mai ales când abia își amintea noaptea de dinaintea. Deși se temea că lipsa ei de memorie era mai probabil un mecanism de apărare decât vreun fel de amnezie autentică. Să recunoască amintirile ar fi însemnat să admită că făcuse ceea ce făcuse, și nu era chiar mândră de acțiunile ei din noaptea trecută sau de unde se găsea în această dimineață.

Nu avea obiceiul să plece cu străini. La dracu', nu avea obiceiul să plece nici cu bărbați pe care îi cunoștea! Noaptea trecută fusese o greșală, un accident. Prea multe băuturi, prea multe nopți singură. Un bărbat incredibil de atrăgător care chiar și acum o făcea să contemple avantajele de a mai rămâne puțin în patul lui.